

AGRICULTURA

REVISTA AGRÍCOLA CATALANA

DIRECTOR: AUGUST MATONS

Doctor en Ciències Agràries

Cap de la Secció Tècnica d'Arbres fruiters de la Mancomunitat de Catalunya

COL·LABORADORS

JOAN AGUILÓ: Director del Laboratori de Patologia Vegetal del Consell Provincial de Foment de Tarragona.

JOAN ANGEL I GENÍS: Enginyer, Professor de Fitofècnia en l'Escola Superior d'Agricultura.

JOAN ARUMÍ: Ajudant del Servei Tècnic de Terra Campa.

LLORENÇ BADELL: Enginyer, Ajudant del Servei Tècnic de Viticultura.

GUILLEM DE BENAVENT: Doctor en Farmàcia, Ajudant del Laboratori Químic de la Direcció d'Agricultura.

M. FAURA I SANS: Doctor en Ciències Naturals, Professor de Geologia en l'Escola Superior d'Agricultura.

P. J. GIRONA: Doctor en Dret, Professor de Economia i Legislació en l'Escola Superior d'Agricultura.

MANUEL LLENAS: Doctor en Ciències Naturals, Professor de Botànica en l'Escola Superior d'Agricultura.

P. J. LLORT: Publicista Agrari.

ARNEST MESTRE: Enginyer Director de la Estació Enològica de Felanitx (Mallorca).

CRISTÒFOL MESTRE: Enginyer Director de la Estació Enològica de Vilafranca del Penedès.

VICENS NUBIOLA: Professor de Floricultura en l'Escola dels Bells Oficis.

CARLES PI SUÑER: Enginyer, Director de l'Escola Superior d'Agricultura i Professor de Mecànica.

J. POCH DE FELIU: Enginyer, Encarregat del Servei Tècnic de Terra Campa.

JAUME RAVENTÓS: Enginyer, Director dels Serveis Tècnics d'Agricultura de la Mancomunitat, i Cap del Laboratori Químic de la Direcció d'Agricultura.

JOSÉP M.ª RENDÉ: Cap de l'Acció Social Agrària.

M. ROSSELL VILÀ: Professor de Zootècnia de l'Escola Superior d'Agricultura.

JOAN SALOM: Enginyer, Ajudant del Servei Tècnic d'Arbres Fruiters.

SEGIMON VANDRELL: Enginyer, Encarregat del Servei Forestal.

ERASME M. D'YMBERT: Enginyer, Ajudant del Servei Tècnic d'Enologia.

VALERI SERRA I BOLDÚ :: SECRETARI

SUMARI

Per l'unió i per l'oportunitat, per *August Matons*.—La glossopeda en els porcs, per *Josep Séculi Roca*.—De Sindicats agrícoles, per *Josep M.ª Rendé*.—Les egíies i l'agricultura, per *Josep Vidal Munné*.—Les ferides en les soques dels arbres fruiters, per *Joan Salom*.—Informació olèicola, per *Licini Andreu*.—Espigolant.—Informació.—Notes del Departament d'Agricultura de la Mancomunitat de Catalunya. — Consultori. — Ofertes i demandes.

Direcció i Administració: Escudellers, núm. 10 bis - BARCELONA

Bàscules
caixes per a
cabals
Pibernat

Parlament, 9

Barcelona

Agricultors!

Empleeu juntament amb els
adobs químics o orgànics el

Fertilitzador
Radiactiu
H. B. C.

que és un poderós estimulant
de la vegetació que augmenta
les collites considerablement

Agència general per a Espanya del FERTI-
LITZADOR RADIACTIU H. B. C., Bruch,
núm. 42: Barcelona. — De venda en les
principals cases d'adobs d'Espanya.

SOCIETAT ENOLÒGICA DEL Penedès
SERDÀ, ROS I C.^A - Vilafranca del Penedès

APARELLS PER ANÀLISIS DE VINS
PRODUCTES ENOLÒGICS - ADOBS QUÍMICS
SULFATS I SOFRES - MAQUINÀRIA VITI-VINÍCOLA

INSTAL·LACIONS COMPLETES DE VINIFICACIÓ
MODERNA PER A CELLERS COOPERATIUS

DESPATX: Rambla Sant Francesc, 15 - Telèfon 24
TALLERS: Carrer de Misser Rufet, núm. 8 - Tel. 149

Telegrames "SERDAROS"

AGRICULTURA

REVISTA AGRÍCOLA CATALANA

Dies de sortida: 5 i 20 de cada mes

Subscripció: Barcelona, any: Pessetes 7 - Fora: Pessetes 9 - Número solt: Pessetes 0'50

Per l'unió i per l'oportunitat

L'ACTUACIÓ política dels agricultors—ho hem remarcat ja un altre cop i tindrem ocasió de tornar-ho a remarcar si les coses no canvien—ha estat sempre caracteritzada per una funesta desorganització que ha reduït sensiblement la influència que ells podien exercir sobre els poders públics.

Raríssimes vegades s'ha produït un estat general d'opinió, un esclat unànim, una vigorosa manifestació que demostrés l'existència d'una consciència de classe o quan menys que evidenciés un punt de mira perfectament definit davant d'un problema qualsevol dels que afecten els interessos de l'agricultura. Les invocacions, les protestes o les demandes, han anat sorgint isolades, expressió de reduïts grups de solitaris — sempre els mateixos — sense trobar ressò pels camps.

Aquesta desesperant indiferència és la causa principal de l'abandó en què els poders públics han deixat sempre a l'agricultura.

Es fàcil preveure el que passaria si l'acció dels nostres pagesos fos ben organitzada, i si ells tinguessin noció de llurs necessitats. En un país on existeix el sufragi universal, on la classe pagesa constitueix el 70 per 100 de la població activa, els interessos agraris poden trobar fàcil defensa. És qüestió sols de saber i de voler actuar.

En aquests dies han passat fets que demostren d'una manera clara la manca d'una organització, d'un acord, d'una relació entre les entitats agrícoles catalanes.

Fa temps els Sindicats agrícoles de Borjes elevaren al Govern, amb clarivident previsió, una instància demanant una radical modificació de la política seguida pel Ministeri d'Abasteïments entorpint el comerç dels olis. La campanya iniciada amb oportunitat no trobà gaire ressò en l'opinió. Moltes de les adhesions d'organismes i entitats directament afectats per aquesta política, foren tardanes i fredes, com les que s'envien per compromís.

El resultat de la instància fou, no obstant, sensible. Davant de

propostes concretes que responien a una realitat, el ministre concedí algunes de les millors demanades pels Sindicats.

Però el moviment de justificada protesta quedà limitat a la instància; si hagués estat intensificat, si els olivicultors haguessin manifestat d'una manera no dubtosa la seva conformitat amb les demandes dels Sindicats de Borjes, el Ministre hauria obrat en sentit encara més favorable als interessos dels pagesos.

L'oli aleshores hauria pujat de preu quan els pagesos tenien encara existències.

Tota la campanya oleícola ha transcorregut després amb la major calma.

Però ara, al mes de març, quan en les comarques on es produeixen bons olis ja no hi han olives, quan els Sindicats i fabricants han venut fa temps les existències, que s'han concentrat en mans dels grans exportadors, ara, la Cambra Agrícola Oficial de Lleyda — si no errem — recomença l'agitació.

Es evident que aquesta donarà resultats, però els beneficis que s'en derivaran no seran pas per als productors d'olives sinó per als grans comerciants.

Es llastimosa, és deplorable aquesta manca d'oportunitat. El moviment havia d'estendre's i intensificar-se quan augmentant les possibilitats d'exportar s'hauria elevat el preu de les olives. Ara és massa tard o massa aviat. Massa tard per la collita passada, massa aviat per a la pròxima.

Els 20 milions de quilos d'ara i els 40 que segons es diu es concediran a l'agost, no deixaran cap pesseta en la butxaca no gaire plena dels agricultors.

No dubtem de la bona fe i de la millor intenció dels qui demanen en aquests moments la supressió de les traves que dificultant el comerç de l'oli ens impedeixen acreditar la nostra producció a l'estranger i realitzar a l'ensem un benefici. Tots estem conformes en que és necessari modificar la política fins ara seguida i en que modificant-la aviat, som encara a temps per a afermar-nos, tal vegada definitivament en els mercats americans, evitant que els italians i els francesos reprenguin les exportacions amb olis nostres, però és innegable que junt amb la bona fe — potser precisament per aquesta — hi ha una bona dosi d'inoportunitat.

Les coses, diria el castellà Pero Grullo — de qui no conec l'equivalent català — han de fer-se ben fetes i a temps. En cas contrari és millor no fer-les, perquè a més de l'inevitable desprestigi que ocasionen descoratgen i indueixen molts cops a un abstencionisme de doloroses conseqüències. En tot això, és aquesta la circumstància

més perillosa. ¿Què ha de dir el pagès que pensa i que llegeix, d'aquest moviment que comença quan solament pot proporcionar beneficis als comerciants i als grans intermediaris ; què ha de dir, que sigui precisament una entitat agrària prestigiosa la que l'inicia i el patrocina ?

* * *

Més endavant, quan s'hagi creat la federació de les entitats agràries catalanes, tot això s'evitarà. Tindrem organització i oportunitat. Però la federació somniada, no existeix encara. ¿No podríem entretant suplir-la almenys en part ? Creiem que sí.

Cal solament *augmentar els contactes*. La nostra gent sent avui aquesta necessitat.

AUGUST MATONS

La glossopeda en els porcs

EN saber les primeres noves de la invasió d'aquesta epizootia a Catalunya, especialment en les terres empordaneses, ja ens veíem mortificats tots els que tenim bestiar perquè, perquè creguérem que totes les mesures de policia sanitària serien poques per a contenir el mal. Així ha succeït, i certs indrets comarcals, com aquest de Barcelona, han tingut la visita de tan *bella senyora*.

Primerament foren les vaques i cabres, però fa un mes començà a notar-se en algunes corts de porcs.

Avui per avui, parlarem de la glossopeda, tal com nosaltres l'hem presenciada, i què és el que hem fet per combatre-la.

Com és natural, als primers rumors de invasió en termes pròxims, són molts els porcaters que acudiren a l'ús de desinfectants com el zotal o altre preparat a base de creosota. El desinfectant que més va recomenar-se fou la calç fosa ; però per no pendre els uns mesures de complet isolament i desinfecció, i per no gastar els altres cap compliment tenint els porcs a la bona de Déu, la glossopeda ha entrat : els porcs han emmalaltit i ha continuat el geroglífic, sense donar ningú una mesura radical de prevenció.

Amb el que tinc experimentat, jo crec que, si fóssim a estudiar la malaltia d'una manera conscienciosa, s'arribaria a comprendre per què la glossopeda apareix a un corral o cort malgrat la higiene i la policia sanitària, com passa amb la invasió de les malalties infecto-contagioses en el porc, especialment les anomenades *malalties roges*.

En la glossopeda considerem que, per a apareixer, ha d'efectuar, abans que tot, un traspàs de virus d'un animal infecte (o de un corral infectat) a un altre bestiar sà. Però es pensa que la glossopeda pot esclatar, sense immiscuació de cap mena, en mig de bestiar completament

sà. El mateix passa amb les malalties roges. El medi individual i l'ambient, en mig de ses constants i variables transformacions, poden determinar amb ses acomodacions negatives, l'aparició de tal o tal altra epizoòtia, independentment de l'esforç de l'home i burlant fronteres.

Em vist corts on aparegué el mal de peus, i el bestiar hi moria amb senyals de mal roig, o amb pulmonia contagiosa ben manifesta, o amb els caràcters d'una septicèmia hemorràgica, fent-nos pensar amb el carbuncle. Davant de tal espectacle, quan l'ús de la calç o altres desinfectants ni privaven el mal ni el feien benigne, en observar que hi havia baixes, com a mesura immediata havem fet l'aplicació de sèrum polivalent contra el mal roig.

S'han vist ramades de porcs que ja a últims de novembre sofriren el mal roig o bé la neumo-enteritis, per a sofrir als pocs dies el mal de peus, poc generalitzat, mes amb lesions ben manifestes.

S'han vist corts on moriren garrins en menys de vint-i-quatre hores, com també porcs de recria de cinc a vuit mesos. Fets veritablement sorprenents: donar sèrum polivalent, i reaccionar negativament; donar sèrum anti-ruget, i passar igualment.

En ramades de porcs d'uns 50 a 70 quilos pes viu hi hem vist aparèixer el mal de peus i morir-hi fins a un 15 per 100, amb tot i les mesures higièniques; en canvi s'ha donat, en tals casos, sèrum polivalent i ha evolucionat la malaltia de pressa a la millora, reduint-se la mortalitat a un 2 o 5 per 100.

Hem lluitat amb uns 400 porcs, en una sola demarcació i en corts moltes d'elles agermanades, juntes: aplicant sèrum notàrem sorpreses molt desagradables, i ara suposo endevinar el que succeí. D'aquests 400 porcs n'havien mort, abans de tota indicació, uns 60; com a greus n'hi havia uns 80, i els sobrants els vaig considerar contaminats, car els fets ho demostraven. En lluites contra les malalties roges, les indicacions sero-teràpiques han arribat ja a constituir un manament, una exigència, donada la constant manera de prevenir-les: aturar-ne l'evolució un cop manifestades i reduir-ne la mortalitat a un cinc per cent en els casos greus. Anant, doncs, a l'aplicació de sèrum en el cas d'ara, es veieren els resultats negatius. El diagnòstic no fallava a l'observació autòptica: portàrem elements d'investigació al laboratori i no poguérem saber-ne res en concret. El bestiar greu moria gairebé tot. El contaminat tampoc anava tan segur com haguérem volgut: resistia, curava la major part, mes diferentment les innombrables ocasions observades en el transcurs de tantes centes curacions. Passats vuit dies veiem mal de peus en aquelles corts.

Més tard vaig saber de corrals veïns on la glossopeda havia passat, les baixes en gran que hi havia hagut, la dificultat de curar els convalescents i les mesures preses, ben deslligades de les nostres.

Des fets es succeïen sempre; primer la mort en poques hores i aparèixer el pulmó sense gota de sang, com una esponja sucada de mangra; segon, la mort del porc després d'unes hores de batre el cor violentament, sense asfíxia, i apareixer el pulmó gros, hipertrofiat, amb franques des de'l rosat al viola, o bé morat o negre. Altre fet, general en els porcs greus: la feridura del darrera i la mort al dia següent.

En canvi, en altres ramades de porcs, als primers senyals de malaltia s'ha donat sèrum i poc ha passat. En altres, havent existit un tant per cent crescut, amb el sèrum s'ha eliminat tota baixa: el bestiar s'ha posat bé, però, tot tenint bestiar malalt a sa vora, solament si el temps no ha estat favorable, plujós, emboirat, o humit i fred, ha demostrat ensopir-se quelcom.

I, com que actualment encara dura la lluita en molts llocs, un altre dia tornarem a parlar d'aquesta epizoòtia, que indubtablement ens donarà lliçons noves.

JOSEP SÈCULI ROCA

De Sindicats agrícoles

El temps oportú per a la seva fundació

VOLDRIA passar per alt explicar-te què és un Sindicat Agrícola perquè, en primer lloc, bé ho saps prou, i, en segon lloc, perquè per al nostre objecte no interessa saber més que la seva finalitat, els mitjans per a arribar a aconseguir-lo i prevenir-nos contra tot ço que pugui entrebancar-lo. Però pel que aniràs veient, potser cal que el definim ben clarament, ja que del concepte que d'ell formem podrà dependre tota la seva actuació.

El Sindicat Agrícola és la unió de pagesos per a procurar-se mútuament i col·lectivament llur bé moral i econòmic.

El Sindicat, doncs, ha de dirigir tota la seva activitat i tots els seus esforços al millorament dels seus adherits, no solament considerant-los sota el punt de vista individual, sinó també atenent als interessos generals de la localitat i procurant, ultra cuidar els interessos generals, que tingui una orientació ben definida.

Així, per exemple, l'adquisició d'adobs, de productes per a aplicar-los a la terra i a les plantes; les ensenyances mitjançant conferències i altres coses que podríem anomenar d'ús comú entre els conreadors de la terra, sense deixar de practicar-ho per la seva alta eficàcia, havem de considerar-ho com a cosa secundària i, per tant, havem d'enfocar la nostra associació en tot el que ens sigui possible, a l'elaboració, transformació o recollida per a la venda en comú d'un o uns dels principals productes que s'obtinguin a la localitat.

La major o menor extensió que havem de donar-li dependrà de les diverses circumstàncies que concorrin a la seva fundació, de la varietat de cultiu, etc.; però d'una manera capitalíssima de la qualitat i nombre de gent de què puguem disposar.

I salto, car lector, de seguida a barrar el pas dels que no havent actuat mai ni tenint-ne cap intenció, diran: — Si tiguéssim resolt el problema de trobar la gent que es necessita, podríem implantar l'obra desitjada; però aquí, en aquest poble, mai s'ha pogut fer res per *manca d'homes*.

Però ¿és que aquesta afirmació tan categòrica i tan usual es fa després d'haver-la buscat? ¿És que hi ha algú que s'ha pres la molèstia de fer un recompte d'homes disponibles? ¿Hi ha algú que, abans de dir que *no hi ha homes*, s'ha pres la pena de saber la feina que han de portar?

A mi em fa l'efecte que qui fa aquesta afirmació és perquè té peresa de cercar-los; és més: qui reconeix que *no hi ha homes*, o és un peresós o un malintencionat, perquè si reconeix que *no hi ha homes* sap la feina que un Sindicat porta i si la sap, pot fer-la i ensenyar-la a l'hora, i si no ho fa és perquè troba molt més còmode i qui sap si més reproductiu quedar-se a casa *perquè aquí no hi ha homes*.

I l'estrany del cas és que qui diu això quasi sempre creu i afirma també que a tots els altres pobles es poden implantar millores, menys al seu, que a tot arreu *hi ha homes*, menys al seu poble.

No, amic, no: la manca d'homes no ha d'espantar-nos. Això no vol dir que jo, amb un excés d'optimisme, cregui que arreu poden implantar-se grans obres i per tot hagin d'escampar-se Sindicats que abracin molts caires de la producció i l'economia, no. Però per a agrupar-se i empendre, si vols, petites coses, no en falten mai d'homes.

Demés, no hi ha cap poble a Catalunya on faltin homes que ens puguin resoldre assumptes que donem, quasi sempre per molt difícils (comptabilitat, correspondència, administració, règim interior, etc., etc.). El que cal és cercar-los i els trobarem.

De manera que això no ha d'ésser un obstacle per a la fundació del nostre Sindicat.

Bona voluntat i convenciment que és, per a nosaltres particularment i pel poble en general, una necessitat imperiosa i amb això n'hi ha prou per començar. Després, el Sindicat mateix ens alligonarà i ens dirà el que podrem fer i d'ell segurament en treuren els homes necessaris.

* * *

Es també bastant comú una altra preocupació que en podríem dir col·lectiva i que s'apodera de dos extrems ben oposats.

Els pobles rics (que s'ho consideren), el pobles en què les terres són excessivament productives i la varietat de cultiu de les quals permet fer diverses collites, en què els pagesos sovint cobren per moltes vendes fetes, creuen que per a ells res pot fer el Sindicat perquè els diners els sobren (i són mantes vegades els que estan més empenyats per raó dels vicis que hi ha introduït l'abundància).

Per aquest convenciment són els que més perden perquè són els que més malament cuiden llurs fruits.

Jo he pogut observar en pobles enclavats al bell mig de les terres més riques, que produeixen fruits d'excel·lent qualitat, com el fruit que els és una mica molest de recollir, l'abandonen o poc menys. He pogut veure en pobles on es cullen garrofes, olives, vi, verdures, avellanes, etc., com quasi ningú té el celler en bones condicions, desproveïts d'aparells fins els més necessaris per a la vinificació i aquesta es fa d'una manera molt rutinària, produint mal vi, perdent-ne molt en les manipulacions i havent-se de vendre de pressa, i sense necessitat per part del tenedor, per les pèssimes condicions de conservació que tenia.

I mentrestant, els pagesos, en llur immensa majoria vinyaters, res-

ten tranquils i satisfets pensant:—Bé en fan prou, de diners!—; sense preocupar-los el que perden per tots conceptes, i sense veure que un eixam dé gent més vius que ells viuen de llurs fruits amb l'esquena dreta.

En poblès així, un celler cooperatiu faria guanyar als seus adherits centenars de mils de pessetes, no solament amb el vi, sinó amb els altres fruits, que podrien atendre més per raó de l'estalvi de feina que els reportaria l'elaboració i cura que han de tenir-hi.

JOSEP M.ª RENDE

Les egües i l'agricultura

HEU'S aquí un problema que cal resoldre en algunes comarques eminentment agrícoles, especialment al Penedès i a Igualada. ¿Per què els pagesos, en lloc d'un mul o un cavall, no tenen una egua? Segurament que si els pregunteu la raó no sabran donar-la, i menys de faisó que convenci.

Jo voldria fer-los entendre l'errata que van amb el bestiar de treball. La seva mania és posseir una bona mula o un bon cavall, i no els pregunten res més. Doncs bé; fixeuvos en els aventatges de tenir una egua o una burra:

Primer. Tingueu en compte que el mateix treball us donarà una egua que un cavall. L'import de compra és aproximadament el mateix.

Segon. Les femelles generalment posseeixen un coeficient digestiu més gros que els mascles i més encara si es fan cobrir, ço és, que amb menys aliments estan més grasses. Els mascles, quan no són capons, a conseqüència de la seva excitació genital, malgasten una gran quantitat d'energia que es perd, que no pot ésser aprofitada en treball, o sia que no donen pel que consumeixen.

Tercer. Cada any poden tenir un poltre amb un xic més d'alimentació, car la femella en gestació ha de mantenir-se ella i el petit que està formant-se en les seves entranyes.

Direu que una egua, quan està prenys, no pot fer el treball d'un altre animal. No ho cregueu així: una egua coberta, mentre no la féu córrer (cosa que no és necessari en l'agricultura), pot treballar fins *deu dies* abans de parir. Direu també que el part té perills per a la femella. No ho negaré, però, a no ésser una molt dolenta posició del petit, totes les dificultats es resolen satisfactòriament amb la intervenció d'un veterinari entès. I, per altra part, són raríssims els casos, que racionalment intervinguts, arribin a una fatal solució. De totes maneres no hi ha cap negoci sense un risc. Però jo us garanteixo que és molt petit el risc en comparació del benefici.

I encara, per a curull d'aberració, es veuen bastant d'egües en mans de pagesos que no les fan criar. I jo n'he vist més d'una decandir-se fins a ésser quasi inútils per a treballar a conseqüència de no satisfer llurs necessitats reproductives, i guarir-se, posar-se bones i grasses, amb sols portar-les a un semental i quedar plenes.

Els resultats que poden deduir-se de desterrar aquesta incomprendible ruïna, són eloqüentíssims.

En primer lloc un negoci més gran per al pagès, car amb una despesa relativament petita sobre la normal de mantenir un cavall, té anualment un poltre que li paga de sobres el manteniment extraordinari de l'egua; i, en segon lloc, contribuint al foment de la ramaderia nacional, augmentant el cens pecuari, enriquint el país i millorant la vostra situació econòmica.

Probablement hi fareu una observació convincent a primera vista: «Després de deslletar el poltre, ¿on el farem anar a pasturar, ja que en les nostres terres no tenim llocs apropiats?» Aquesta observació o petita dificultat pot resoldre's de dues maneres:

1.ª Venent els poltres als ramaders dels països de cria.

2.ª Mantenint-los establats, procediment que s'imposa car arreu es donen compte dels avantatges d'aquest sistema, i així no és pas difícil criar poltres. Per altra part, a tot arreu hi ha muntanyes, torrenteres i terres ermes on portar-hi els poltres unes hores al dia, per a llur exercici, necessari per al desenrotllament de llurs orgues i funcions. Aquest sistema mixt, podria organitzar-se perfectament entre els mateixos ramaders, puix que entre tots podrien llogar els homes necessaris per a portar els poltres a pasturar, marcant-los per distingir-los després.

En fer-ho així, que no representaria cap sacrifici per a ningú, jo tinc la convicció que la nostra riquesa pecuària seria més gran, els nostres camps i terres produïrien la joliosa sensació dun poble que sap agermanar harmònicament la ramaderia i l'agricultura, úniques fonts del benestar social, car són l'origen de tot altre mitjà de producció.

JOSEP VIDAL MUNNE

Les ferides en les soques dels arbres fruiters

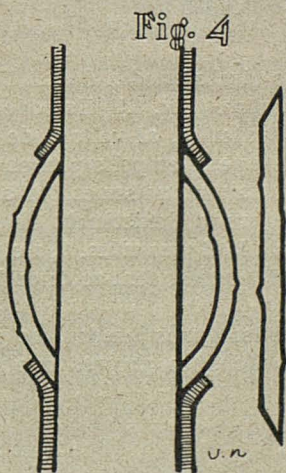
ELS instruments de conreu manejats per persones poc hàbils, els rumiants (sobretot les cabres) en no trobar aliments llenyosos, els rosegadors (com el conill de bosc) en tenir falta d'aliments, ocasionen ferides a les soques dels fruiters; ferides que poden per llur extensió, causar la mort de l'arbre. Aquests accidents són evitables, naturalment, i cal evitar-los tant com sigui possible; però, una vegada l'arbre ferit, no s'ha pas d'abandonar a sí mateix, sinó que hem de procurar salvar-lo. A aquest objecte cal dividir les ferides en dues categories: primera, ferides de poca extensió, en sentit transversal; segona, ferides estenses, en sentit transversal, fins arribar a formar una incisió anular completa al voltant de la soca. (Fig. 1.) Quan es tracta de la primera mena de ferides, és convenient tornar a aplicar l'escorça separada (si es conserva), lligar la soca a fi que quedi el tros separat en disposició de tornar a agafar-se, tapar amb argila, per a defensar la part ferida de la inclemència del temps. En general una ferida poc extensa a un arbre jove i vigorós arriba a tapar-se.

En el segon cas, que falti l'escorça al volt de tota una porció de soca, la cosa canvia completament: un arbre, amb aquestes condicions, mor sense remissió. Aleshores es precis acudir en son auxili.

No costa gaire de convence'ns que un arbre que li falta l'escorça en

zona al voltant de la soca mori, si tenim present que la saba necessita de l'escorça per a recórrer el seu circuit complet. Ve, la saba, de les arrels; puja per la part llenyosa, arriba als orgues foliacis, s'elabora i baixa per la zona cortical: si aquesta falta, la saba elaborada s'atura en arribar a la part superior de la ferida, on es diposita formant una protuberància

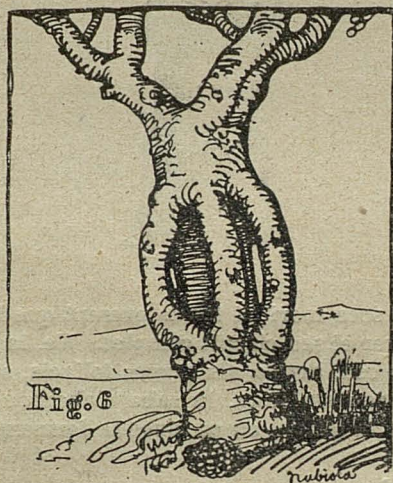
més o menys grossa (fig. 2); s'interromp la circulació, i l'arbre mor. Ara que ja coneixem la causa fisiològica del perquè mor, busquem un remei racional.

Tractant-se de fruiters joves, fins a set o vuit anys, el millor és tallar-los per sota la ferida i formar nova soca amb un dels rebrots que treguin. Aquest procediment pot aplicarse a arbres vells, encara que amb no tan

segur èxit: en alguna espècie, com les figueres, se'ls pot fer amb èxit a tota edat, havent-hi qui aconsella rejuvenir-les per aquest procediment en haver arribat a l'edat de la decrepitud.

Es pot salvar el fruïter fent que la saba descendent no quedi aturada, i això s'aconsegueix de la següent manera:

Es comença per igualar les dues vares de la ferida al voltant de tota la soca (fig. 3) i es fa un empelt d'una rama de la mateixa espècie: l'empelt o pua tindrà la mateixa llargada que l'amplada de la ferida, i acabarà en dos bisells. S'aixeca l'escorça dalt i a sota de la ferida, i es col-

loca la pua o empelt de manera que els dos bisells quedin davall l'escorça i en la part allisada tocant a la llenya de l'arbre. (Fig. 4.) Es poden posar una sèrie d'empelts, en igual forma que l'anterior, al voltant de tota la soca, ben lligats a dalt i a baix (núm. 5). Aquests empelts prenen a cada costat, i llavors la saba té una sèrie de comunicacions sanes per a baixar i acabar el seu circuit, quedant així assegurada l'existència de l'arbre. Al cap de dos o tres anys ofereix l'aspecte de la figura núm. 6, i el tros de soca ferit acaba per no servir sinó de sosteniment, fent-se totes les funcions vegetatives a través dels empelts.

Tot i coneixent mitjans de salvació de les grans ferides, no oblidem aquell aforisme que diu: «M'estimo més llobades grosses que pelades petites.»

· JOAN SALOM

En la societat moderna l'home val en proporció del que sap. Llegiu per a instruir-vos: sereu més considerats i tindreu els coneixements necessaris per a fer més profitosos els vostres esforços.

Informació olèicola

El mercat continua igual; la seva calma s'ha remarcat molt més durant aquests últims dies. Hi ha influït, sens dubte, la poca pressa en vendre dels tenedors d'oli. En qualitats bones s'han fet poques transaccions, en les mitjanes molt menys; en les dolentes s'ha fet bastant, quasi bé és amb l'únic que s'ha treballat.

D'aquesta calma tan marcada sols en podem donar la culpa a la poca exportació; molts són de l'opinió que si els canvis pugessin l'animació en la compra d'olis es despertaria, i que els preus anirien de puja; això avui per avui no hi fa res; l'exemple l'hem vist aquests dies: les divises estrangeres han pujat quasi tres enters i tant la compra com el preu han seguit igual. Si es dongués una àmplia facultat d'exportació, aleshores sí que el mercat seria ferm en compres i en preus; mentre l'Estat ens dongui l'exportació per permisos i a petites dosis no cal pas pensar-hi. Els exportadors tenen els magatzems plens i saben del cert que si bé ara daran permís per exportar 20 milions de quilos, essent tanta la demanda, segurament que de la quantitat que cada un en demani sols els en concediran un terç o un quint de la quantitat sollicitada. En aquestes condicions seran pocs els que s'exposin a comprar.

Sentim a dir que hi ha molt d'oli a casa els exportadors, que en tenen molt els magatzemistes i especuladors i també que en queda molt a casa els productors i fabricants. Tenim, en expectativa, una bona collita a tot Espanya, i noves que la de l'estranger també serà bona, i, no obstant tot això, es diu que l'oli «anirà car». Ens preguntem per què, i ningú ens dona una contestació categòrica. Abans de la guerra, una situació com la d'avui, ens hauria fet tremolar i als tenedors d'oli se'ls posarien els cabells de punta, tement una baixa desencadenada; més avui ningú hi pensa, tots som optimistes i no creiem en una baixa que molt bé podria venir sense saber el perquè, tal com ha vingut aquesta exagerada alça.

Tot això passa a casa nostra. A casa dels altres no es pensa així; a França, llegim en les revistes agrícoles, que l'oli nostre arriba a 1,300 i 1,400 francs els 100 quilos, i no en compren, esperen l'oli de Tunís que arriba en abundància i cada dia més, puix el govern dona facilitat perquè aquest pugui arribar a bon preu als ports francesos, a on es cotitza a 950 i 1,100 francs els 100 quilos. D'altre costat tenim un enemic terrible per a l'oli d'oliva en els olis de llavors que arriben a França 400 francs més barats que aquells. En aquestes condicions tenim que per l'interior es consumeix l'oli de llavors, i poca quantitat del d'oliva, i d'aquests, trobant-lo a més bon preu, preferiran sempre el de Tunís a l'espanyol. L'única sortida pel nostre oli seria que França exportés; més això no ho farà, no volent treballar amb preus cars; i prova d'això la tenim en que alguns exportadors de Marsella ja s'han dirigit al seu govern perquè s'interessin en que els olis nostres no siguin gravats a la sortida amb el 100 per 100 de taxa que fa pagar el nostre govern. A Itàlia la situació és pareguda, solament que els exportadors han comprat oli a Espanya, i encara el tenen aquí, esperant que siguin concedits els permisos d'exportació; però cal remarcar que aquest oli no és pel consum d'Itàlia, sinó,

que va als ports francs italians, a on és filtrat, envasat, per ésser enviat a Amèrica disfressat amb una etiqueta italiana. El preus dels olis nacionals italians oscila entre les 850 i 950 liores els 100 quilos. Els nostres, no arribant pel consum interior, ne es pot precisar-se bé el preu; puix quasi totes les vendes que es fan per aquest país són sobre port o bordo Tarragona (a on es cotitzen entre 500 i 550 pessetes, envàs comprès, els 100 quilos), i dels ports francs ja surt l'oli venut en moneda americana.

Resumint la situació olèicola nacional i estrangera, repetim que no podem explicar-nos la fermesa en els preus. Així com ens expliquem perfectament la calma persistent per la manca de permisos d'exportació, la fermesa abans indicada sols pot ocasionar-la el fet de que els comerciants d'oli tenen resistència i no volen vendre si no és a preus cada dia més alts. Si falla aquesta resistència, els preus baixaran, mes creiem que no fallarà; potser fallaria en plena campanya, perquè es necessitaria el capital per comprar matèria prima o sigui l'oliva; però ara els fabricants o productors els és igual guardar l'oli, que guardar són valor, per aquesta part, doncs, no vindrà la baixa.

Dies fa que el Ministre de Proveïments diu que concedirà l'exportació de 20 milions de quilos, però el decret no es publica i, mentrestant, de resultes d'això tenim que en els olis andalusos s'inicia una forta alça, motivada, ens dubte, perquè es diu que en l'esperat decret faran fer el dipòsit a preu de taxa amb els plaços de quinze dies. Naturalment, com els andalusos veuen que els exportadors per obtenir el permisos han de comprar igual quantitat d'oli de taxa que la que han d'exportar, s'aprofiten d'aquesta ocasió que contraria els olis fins de les nostres comarques; mes contra tal procedir no poden fer res; protestar fóra en va, a Madrid es fan sentir més els grans propietaris andalusos, que són pocs, i produeixen olis dolents que nosaltres que som petits, molts i produïm olis bons.

LISINI ANDREU

MERCATS

SITUACIÓ DELS MERCATS

Catalans: Barcelona, encalmat; Reus, desanimat; Lleyda, animat en cases fluïxes; Tortosa, es fa alguna compra.

Alcanyíç, sense operacions; València, tendència a l'alça; Jaen, tendència marcada en alça; Còrdova, animació en alça; Màlaga, animació en alça i Sevilla, animació en alça.

L. A. L.

Demaneu conferències a la Direcció d'Agricultura de la Mancomunitat. Són gratuïtes; les fan tècnics especialitzats. La conferència constitueix un mitjà ràpid, còmode, eficaç i pràctic per a instruir-vos.

ESPIGOLANT

Comencen a tocar-se els resultats dels Concursos de bestiar de la Mancomunitat

El Concurs de bestiar porquí celebrat a Olot el setembre passat comença a donar els seus fruits. De primer, moltes comarques de Catalunya ignoraven que la Garrotxa posseís una població porcina important. El fet de celebrar-hi el Concurs conduí a n'aquella comarca un regular nombre de compradors nous. Simultàniament, es comprometien cries de les truges premiades pagant-les, naturalment, a un sobre preu.

Fa pocs dies que la premsa de la capital portava la nova de que havien estat venudes dues de les truges premiades a preus desacostumats a la nostra terra. Per una d'aquestes llabores en Pere Sacrest en pagà 1,250 pessetes (la premsa deia 1,000), l'altra fou venuda per 900.

Realment, la Mancomunitat pot estar satisfeta de la manera que responen els ramaders, de la confiança que inspiren els Concursos de bestiar.

Però no serà demés consignar que, per respecte a millores de bestiar, no estem més que al començament, que fins a la quarta generació els productes dels animals premiats no seran *segurament* tots de primera classe.

Es per aquest motiu que la Mancomunitat a l'anunciar un Concurs ja fa saber que al cap de dos anys en celebrarà un altre, precisament pel fet de no parar fins haver aconseguit la millora desitjable, millora que no serà positivament efectiva fins al cap de quatre o cinc generacions.

El comerç de les avellanes

El mercat d'avellanes es presenta des de fa un quant temps encalmadíssim, les vendes són rares, les exportacions reduïdíssimes. Els grans comerciants usen aquella característica prudència que indica clarament que l'esdevenidor es fosc i perillós. Al principi de la campanya les previsions eren molt falagueres. En base als preus realitzats l'any anterior i al moviment comercial que l'armistici intensificà prodigiosament, el mercat es presentà molt favorable als agricultors. Abans de la collita ja es feien contractes a 70 i 80 pessetes sac i el moviment ascencional dels preus anà creixent fins a arribar a 105 i 106 pessetes.

Però després sobrevingué la baixa. La setmana passada, a Reus, que és el mercat regulador, s'han venut sacs a 55 pessetes. Les causes no són difícil de conèixer. En retablir-se la pau i en ésser repeses amb ella, les relacions internacionals, han tornat a entrar en lluita el altres països productors d'avellanes, que la guerra havia eliminat per cinc anys: Itàlia i sobretot Turquia.

Les avellanes turques són, per alguns respectes, superiors a les catalanes, i tenen ja mercats conquerits i gaudeixen de renom. El fet d'haver-se establert en els principals centres de producció, grans cases estrangeres, que treballen l'avellana almenys tant bé com nosaltres, ha contribuït a acreditar un producte de notables qualitats intrínseques, però desprestigiats més que tot per la seva preparació i presentació comercial. Aquesta era abans la inferioritat de l'avellana de Turquia.

Però ara aquesta inferioritat comercial no existeix, i la competència pren un caràcter preocupant.

L'encalmament del nostre mercat és degut precisament a l'arribada a Europa d'avellanes turques.

La producció turca d'enguany, que ha estat molt abundant i els estocs abarrotats en els anys anteriors, constitueixen un contingent enorme que s'escamparà pels mercats d'Europa en perjudici de la nostra exportació.

I a tot això s'ha d'afegir que l'avellana turca posada a Marsella costa ara prop de 50 pessetes.

És evident la impossibilitat de competir amb els nostres preus. La nostra avellana, posada a Marsella ha de valdre, aproximadament, el doble de la turca.

Dades que es comenten soles

Som un gran país, hem entrat a formar part de la Lliga de les Nacions, conquistem colònies, tenim per president del Consell de Ministres a un enginyer agrònom, etc., etc. Per això podem fer comparacions.

Heu's aquí la producció mitjana, en l'any 1919, del blat per hectàrea, a Espanya i als altres països europeus:

Dinamarca.	2,800 quilos
Bèlgica.	2,500 "
Inglaterra.	2,200 "
Holanda.	2,200 "
Alemanya.	2,000 "
Suècia.	2,000 "
França.	1,800 "
Itàlia.	1,050 "
Castella la Vella.	656 "
Castella la Nova.	771 "
Catalunya.	1,055 "
Llevant.	849 "
Andalusia oriental.	924 "
Andalusia occidental.	924 "
Extremadura.	578 "
Leon.	703 "
Galícia.	1,236 "
Vascònia.	1,637 "
Cantàbria.	906 "
Aragó.	1,194 "
Canàries.	335 "
Promedi espanyol.	900 quilos

La síntesi del nitrogen

El problema de la producció sintètica dels adobs nitrogenats no està resolta industrialment a Espanya. Els preus elevats de l'energia elèctrica, que han crescut encara després de la guerra, han impedit que comencessin a funcionar les dues o tres fàbriques—una d'elles a Vilanoveta, prop de Lleyda—que s'havien construït. La unitat de nitrat de calç-obtinguda sintèticament al nostre país resulta, segons sembla, més cara que la unitat de nitrat de sosa importat de Xile. Solament en els països del nord d'Europa, Noruega sobretot, la fabricació de nitrat de calç ha pres

gran increment. La conclusió és, doncs, que hem de continuar essent tributaris de l'estranger per un producte que té nombrosíssimes utilitzacions industrials i que és de capital importància per l'agricultura.

Però per fortuna, segons notícies que hem llegit en els diaris francesos, el problema ha estat resolt d'una manera pràctica i senzilla. Abans i durant la guerra, la fixació del nitrogen de l'aire s'obtenia a preu de grans dificultats i en aparells complicats i caríssims. Un sabi francès, conegut ja per altres invents, com la preparació de l'aire líquid, en Jordi Claude, ha obtingut la síntesi de l'amoníac. El procediment, que ha estat experimentat amb èxit davant d'un gran nombre de sabis, consisteix essencialment en liquidar l'aire, separar-ne el nitrogen i combinar aquest amb l'hidrogen per a formar l'amoníac amb el qual es poden després fabricar els adobs necessaris. Aquesta síntesi s'obté—pel que es diu—en condicions senzilles i amb aparells de reduïdes dimensions.

La nova victòria científica francesa resol, doncs, el problema de la fertilització nitrogenada de les nostres terres. Tenim ja la potassa, podem tenir fàcilment el nitrogen; l'única dificultat a vèncer és la dels fosfats. Però existeixen a Espanya jaciments de fosfats de gran riquesa que poden ésser fàcilment explotats.

La producció d'ametlles als Estats Units

Califòrnia és la regió fructícola més important del món. Les condicions de clima són particularment favorables al desenrotllament del cultiu fruiter. El taronger, el presseguer, l'albercoquer, la pomera, etc., troben ambient indicadíssim per llur fructificació. Contàvem que l'ametller, l'arbre tan català, es salvaria de la competència americana. Però segons llegim en el Butlletí de l'Institut de Roma no és així. Actualment existeixen a Califòrnia 14,153 hectàries d'ametllers en producció i 6,465 d'ametllers joves; en total, 20,618 hectàries. En 1919 la producció va ésser de 46,883 tones d'ametlles. Aviat començarem a veure en els mercats europeus les ametlles americanes.

INFORMACIÓ

Ens complau fer avinent als nostres lectors, que tota consulta que tinguin necessitat de fer-nos, poden demanar-la sense que sia precís esmentar el número de subscripció.

El telègraf ens ha donat compte de que a mitjan mes, ha passat una onada de fret a França, causant enormes perjudicis als camps, singularment en l'arbrat que ha sigut sorprès en plena floració.

Les fredorades d'aquests passats dies han causat enormes danys als ametllers de tot Catalunya, i singularment a l'Urgell on tantíssims n'hi ha de plantats. A Juneda solament es calculen en 80,000 duros els perjudicis.

Per a moure la màquina de batre, el Sindicat Agrícola de Savellà tracta d'adquirir una locomòbil. És de creure que amb l'empleu del vapor resultarà més econòmic el treball de l'expressada màquina, puix s'aprofitaran llenyes allí abundants i de poc valor.

Al poble de Samalús s'hi és constituïda una delegació de la Unió de Vinyaters de Catalunya, i amb aquest motiu, l'administrador de la mateixa entitat, D. Mateu Rosinés, donà en el Círcol del Recreu de La Garriga una conferència parlant del tema: «Beneficis culturals i econòmics de la U. V. C.»

Es procedí al nomenament de càrrecs, resultant elegits per aclamació, delegat D. Isidre Junquera i subdelegats D. Josep Parera i D. Pau Espinach.

La Federació Agrícola Catalano-Balear ha celebrat la seva reunió mensual, i en ella, a més del despatx ordinari es donà compte de les gestions realitzades per a celebrar l'assemblea anyal a Lleyda.

S'enterà la Junta de la valiosa cooperació que oferiren els més importants elements de Lleyda.

Seixanta vuit pobles concorregueren a l'Assemblea convocada pel Sindicat Agrícola de Santa Coloma de Queralt, a l'objecte de tractar de la Farinera Comunal que podem dir és un fet.

Per a combatre la cuca de l'olivera, el Consell Provincial de Foment ha realitzat una profitosa campanya, practicant proves en distintes poblacions de la comarca.

En la Gaceta s'hi ha publicat el Reglament a què hauran de subjectar-se els assaigs del cultiu del tabac. Solament com una prova s'autoritza durant tres anys, ordenant-se que les collites es destinaran amb preferència a les labors de la venda de tabacs.

Estatge social propi.—El Sindicat Agrícola de Sarreal ha adquirit en propietat el local on tenia instal·lat son domicili. L'escriptura està feta i son valor s'arratlla als cinc mil duros, que els valents associats de Sarreal es proposen veure'l abans de gaire.

El Sindicat Agrícola de Cervera ha arrendat el molí fariner de Tarroja, mentre es prepara per a bastir-ne un de planta.

La Mutual Agrària celebrarà sa segona assemblea de reglament el dia 28 del corrent mes en la Cambra Agrícola Oficial del Pla de Bages de Manresa.

El Consell de Foment de la província de Barcelona, en virtut de l'es-
crutini celebrat, l'integren :

Per la Cambra Agrícola provincial.—D. Leonci Soler i March, en pro-
pietat; don Carles de Fortuny, en propietat; don Josep Maria Borrell,
suplent; don Santiago de Riba, suplent.

Per les Cambres Agrícoles Oficials.—Don Adolf de Martí i de Castellví,
en propietat; don Manuel Maria de Ferrer i Calvo-Eucalada, marquès de
Gironella, suplent.

Per les Cambres de Comerç i Indústria i Indústria i Comerç.—Don
Francesc d'A. Mas Julinés, en propietat; don Alfons Sala, id.; don Emili
Portabella, id.; don Josep Gorina i Pujol, id.; don Joan Tusquets i Pallós,
suplent; don Tomàs Mallol i Bosch, id.; don Sebastià Quer, id.; don Pere
Soldevila, id.

Per les Juntes de Navegació.—Don Ricard Ramos, en propietat; don
Josep Pladellorens, suplent.

Per la Cambra Oficial de la Propietat.—Don August de Rull i Artós,
en propietat; don Josep Agell, suplent.

Per una Federació de Sindicats Agrícoles.—Don Ramon Ribas i Ribot,
en propietat; don Antoni Castells Massuet, suplent.

Per les entitats agràries de la província.—Don Pere Mir i Ràfols, en
propietat; don Manuel Armengol i Bas, id.; don Francesc Santacana i
Romeu, id.; don Pere J. Girona i Trius, suplent; don Manuel d'Urgellés
i Depares, id.; don Joan Parellada de Naveran, id.

Per l'Associació de Ramaders o Juntes constituïdes en la província.—
Don Ignasi Girona i Vilanova, en propietat; don Lluís Nadal i Artós, su-
plent.

Per la Societat Econòmica d'Amics del País.—Don Carles Sanllehy i
Girona, en propietat; don Lluís Jover Nunell, suplent.

Pel Foment del Treball Nacional.—Don Domènec Sert, en propietat;
don Josep Mestres Borrell, suplent.

NOTES DEL DEPARTAMENT D'AGRICULTURA DE LA MANCOMUNITAT DE CATALUNYA

Resum dels treballs del Laboratori de la Direcció d'Agricultura en el
mes de febrer de 1920.

Anticriptogàmics	8
Adobs	10
Aliments	5
Vins i misteles	16
Altres	3
Total de mostres analitzades.	<u>42</u>
Per encàrrec de la Direcció d'Agricultura :	
Adobs	3
Per iniciativa del Laboratori, com a estudi :	
Aliments	5
Aquests anàlisis comporten :	
Númers calculats	16
Determinacions quantitatives.	86
Informes, certificats, memòries	3
Assaigs qualitatius	2

Per iniciativa del Laboratori s'està fent l'anàlisi de la «Soja Hispida», llegum que es comença a conrear a Catalunya. El resultat es farà públic acompanyat d'una memòria amb el següent sumari:

- I.—Preliminars; Assaigs del conreu de la soja a Catalunya i resultats obtinguts.
- II.—Anàlisi del gra de soja.
- III.—Naturalesa dels sucres, de les matèries proteiques i de l'oli de soja.
- IV.—Valor alimentici de la soja per l'home.
- V.—Formes d'utilització de la soja.
 - a) com llegum comestible cuïta.
 - b) com grana tendra crua.
 - c) com grana torrada.
 - d) com puré.
 - e) per a pasteleria, massapà, etc.
 - f) com sucedani del café.
 - g) llet de soja, mató, formatge.
 - h) salsa de soja.
- VI.—Caseïna de soja per a usos industrials.
- VII.—La palla de soja com a aliment del bestiar.

S'està ultimant l'estudi dels vins de la Costa de Llevant, que compendrà com un centenar de mostres de tota la comarca de les quals s'està fent un anàlisi interessantíssim que anirà acompanyat d'una detallada memòria d'estudi. La secció de Vinicultura s'ha encarregat de recollir les mostres.

Els alumnes del segon i tercer curs del Grau d'Enginyer Agrícola de l'Escola Superior d'Agricultura, acompanyats de nostre Director don August Matons, han realitzat un profitós viatge, durant el qual han visitat les poblacions i establiments que segueixen:

A Lleyda: Fàbriques de oli i d'oli de sulfur, de don Pere Mor; Molí d'oli i magatzem d'exportació d'olis, de don Salvadó i Corrià; Fàbrica de conserves vegetals de senyors Fills de Pau Vilalta; Fàbrica de conserves de H. Agelet i C.^a.

A Aytona: Molins d'oli de Daniel Ibars, S. Sisó, i la Central elèctrica.

A Juneda: El molí d'oli de don Josep Sedó; la fàbrica d'oli de sulfur del Sindicat Olivaire, i el molí d'oli i farinera de don Francesc Torrent.

A Borges Blanques d'Urgell: Els molins d'oli de don Josep Farrerons; Anton Altés, i el dels senyors Pont i Navés; els d'oli de sulfur del Sindicat Comarcal del Baix Urgell, de la S. Anònima de sulfur i el del Sindicat Agrícola del Pla d'Urgell.

A Reus: el molí d'oli i magatzems d'exportació de don Feliu Gurrull; els magatzems dels exportadors d'avellanes, nous, figues, olis, etc., dels senyors J. Sabater, Joan Llopis, Lluís Querol i la fàbrica de conserves de don P. Bonet.

Dies endarrera 15 alumnes del curs d'ensenyament del segon grau que es dona a Lleida, en auto i acompanyats del seu professor don Josep Camps, visitaren les finques Castell del Remei i Granja Sant Vicens Ferrer, ambdues emplaçades en el Pla d'Urgell.

El personal tècnic de la secció d'arbres fruiters de la Mancomunitat ha donat començ a la campanya de poda d'oliveres que es practicarà en distints indrets de Catalunya.

Ha sigut nomenat Director dels Serveis Tècnics d'Agricultura de la Mancomunitat de Catalunya, nostre distingit col·laborador D. Jaume Raventós, cap del Laboratori d'Anàlisis de la mateixa Corporació.

L'enhorabona.

CONSULTORI

En aquesta secció es respondrà gratuïtament a totes les consultes que facin els senyors subscriptors.

M. S. L. SAN FELIU DE LLOBREGAT. — L'obtenció de noves varietats fruiteres es una feina de sort i de constància. Si la sort l'ajuda, l'èxit pot coronar les seves temptatives de vegades immediatament; en cas contrari, pot passar-se anys i anys treballant sense resultat pràctic. De totes maneres convindria que a Catalunya comencéssim a crear varietats. No haig d'amagar-li que la troballa d'una bona varietat fruitera ha constituït molts cops per l'afortunat creador un negoci brillantíssim.

Respecte a les llavors puc dir-li que han d'ésser preses en arbres vigorosos, sans, productius i ja d'edat i en fruits també sans i madurs. Les llavors més grosses i pesades són les millors. Quan es tracta de llavors de pereres, pomeres, etc., la selecció pot fer-se mitjançant un garbell; els pinyols s'escolleixen a mà.

Es indispensable que conservi bé les llavors perquè les més fresques germinen millor i donen plançons més forts.

A. M.

A. R., VALLS. — Per l'ametller pot consultar:

Marre et Toulouse: *L'amandier*. — París, 1913. — Bâilly-Baillièrre, 4 francs.

Vallés: *El almendro*. — Barcelona, 1902. — Francisco Puig, 3 pessetes.

Estelrich: *El almendro*. — Madrid, 1907. — J. Cuesta, 5 pessetes.

Flores: *Il mandorlo*. — Casale Monferrato, 1916. — Biblioteca Ottavi, 1'50 lires

X.

A. C. i D., SANT FELIU DE GUIXOLS. — La varietat de préssec més primerenca es l'Amsden, molt cultivada avui al Pla del Llobregat. Es tracta d'una varietat quin mèrit principal consisteix precisament en madurar molt aviat, ja que pel seu gust i aroma no pot comparar-se a altres varietats més tardanes.

A. C.

OFERTES I DEMANDES

El sindicat Agrícola Arbeca Nova, d'Arbeca (Lleida), té per a vendre 5,000 quartans d'oli.

El Sindicat Catòlic Agrícola de Riudecols, té en venda 300 sacs d'ave-llana.

OLIS

COMISSIONS i
REPRESENTACIONS

LISINI ANDREU

Comerç, 3 : LLEYDA : Telèfon 411

MÀQUINA DE BATRE "PERFECTA,"

Construcció suïssa. Coixinets a boles.
Molta i bona feina, amb un mínim con-
sum de força.

PREMSES d'empacar palles i forratges

TRACTORS per a cultiu de camps
petits i grans. MOTORS. LOCO-
MÒBILS. SEGADORES. CULTI-
VADORS. BRAVANS. Sembra-
dores. Molins. Talla-forratges, etc.

MÀQUINES AGRÍCOLES "MORET,"

Rambla Fernando, 29 : Telèf. 165
LLEYDA

OLIVERES ARBEQUINES

de més d'un metre
d'alçada

PREU :
UNA PESSETA

Demandes a

D. Joan Vallès Estruch
Vallbona del Penedès

EDITORIAL CATALANA, S. A.

ADMINISTRACIÓ :
Escudellers, 10 bis : Telèf. 184 R.

SECCIÓ D'IMPRESA :
Mallorca, 257-259 : Telèf. 58 G.

PUBLICACIONS : La Veu de Catalunya, Agricultura, D'Ací
d'Allà, Enciclopèdia Catalana, Economia i Finances, Biblioteca
Catalana, Biblioteca Literària.

Impressions de totes menes: comercials i de luxe

Deu vostè

per a obtenir millor resultat en el tractament contra el «*mildew*» de la vinya, aplicar el

CALDO BORDELEÉS

“ENOL”

i economitza el producte i farà millor treball si l'aplicació és feta per mitjà dels aparells polvoritzadors ECLAIR Vermorel i EXCELSIOR Gobet, legítims.

VICENS VILA CLOSA

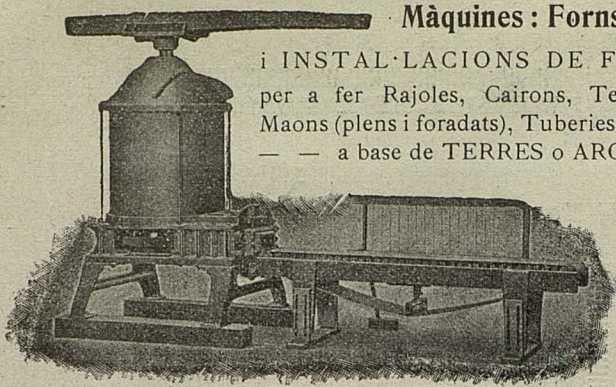
(Successor de Kegels y Vila)

Passeig de Gràcia, 88 : Telèfon 1538 G.

BARCELONA

Maquinària viti-vinícola : Productes enològics i anticriptogàmics.

Demani
prospectes

Màquines : Forns : Accesoris

i INSTAL·LACIONS DE FÀBRIGUES
per a fer Rajoles, Cairons, Teules, Totxos,
Maons (plens i foradats), Tuberies o Canonades,
— — a base de TERRES o ARGILES — —

PREMSES,
AMASSA-
DORES,
MOLINS,
MATXA-
CADORES,
GARBE-
LLADO-
RES

MESCLA-
DORES de
morter, etc.

Màquina, moguda a força animal,
fabricadora de materials d'edificació, amb fangs o argiles

Instal·lacions de FÀBRIGUES de CALÇ i CEMENTS

Màquines i Motllos per a
fer: BLOCS, MAONS, CO-
LUMNES, CORNISES i al-
tres objectes d'ornamenta-
ció amb CIMENT i ARENA

ESTUDIS i PROJECTES

J. F. Villalta, c. e.

(Apartat de Correus) **BARCELONA**

**A
R
B
R
E
S**

Selecció d'arbres per a repoblació de riberes

Plançons de POLLS BORDILS

reconeguts en el XIV Congrés de la Federa-
ció Agrícola Catalano-Balear, com una de
les classes de població de major producció

Carolines - Plàtans - Acàcies

Albes - Pollancs de totes classes

.....

Miquel Bosch Batlle
BORDILS (Girona)